

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 14 (960) | Субота, 5 квітня 1986 року | Ціна 2 коп.

НАРОДЖЕНО ЗМАГАННЯМ ДОСВІД—ЇХ БАГАТСТВО

Ганна Іванівна Бабенко та Ніна Федорівна Ходюк — швачки-мотористки Кременчуцького промкомбінату. Робочий стаж кожної перевищує два десятиліття. Енергійний старт взяли передові виробничниці в дванадцятій п'ятирічці. Систематично виконуючи змінні завдання на 150—170 процентів, поліпшуючи якість виготовлених виробів, члени УТОГ не тільки достроково виконали план двох місяців, а й перевионали раніше взяті зобов'язання по продуктивності праці на 0,3 процента. Швачки освоїли додатково два нових види виробів. Лідери соціалістичного змагання швейного цеху № 2 промкомбінату, кращі з кращих майстрів своєї справи, помножили свій багатий виробничий досвід на ентузіазм і майстерність з тим, щоб успішно виконати й перевионати планові завдання дванадцятій п'ятирічці.

О. ЧОРНОБАЙ.

Полтавська область.

Ударниці комуністичної праці Р. І. Петраш, О. Г. Соловйова, Н. Ф. Позивайло, які трудяться на Дніпропетровському УВП, йдуть з випередженням виробничої програми, здаючи продукцію високої якості.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ВІДЗНАЧЕНО ПЕРЕМОЖЦІВ

На Запорізькому УВП підбито підсумки трудового змагання на честь XXVII з'їзду КПРС. Серед виробничих колективів перше місце присуджено складальному цеху, очолюваному І. П. Галушкою, дільниці намотування трансформаторів бригаді складальників М. Михальчука.

Відзначено також і переможців індивідуального соціалістичного змагання. Серед них — слюсар-регулювальник В. Азаров, намотувальниця Г. Лук'яненко, ізолювальниця Т. Дашкова.

Переможцям передз'їздовської ударної вахти вручено почесні грамоти і премії. Після вручення відзнак М. Михальчук сказав:

— Натхненні рішеннями XXVII з'їзду КПРС, ми, робітники, будемо працювати ще ефективніше, прагнучи досягти нових висот у труді.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.

Любов Андріївна Пайловська — швачка-мотористка Полтавського УВП-1 — працює ударно, по-комуністичному. Вона — активіст громадського життя колективу, член профкому підприємства.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

Щоб конкретним був внесок

Днем найвищої продуктивності праці для колективу Львівського швейного підприємства «Силует» стане комуністичний суботник, присвячений 116-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

На свято праці вийдуть 675 трудівників, які 19 квітня виготовлять товарів народного споживання — чоловічих сорочок і текстильної галантереї — на суму близько 27 тисяч карбованців. Понад 1000 карбованців буде перераховано у фонд дванадцятій п'ятирічці.

Кожен робітник, кожна швачка визначили, що вони зроблять цього дня, яким буде їх конкретний трудовий внесок у всенародну копилку.

Н. ЦУКАЛОВА, секретар парторганізації Львівського швейного підприємства «Силует».

Намічене — виконаємо

На свято ударної праці, яке стане оглядом творчих сил, рішучості втілити в життя відповідальні завдання дванадцятій п'ятирічці, на Бродівському УВП вийде 260 деревообробників. Вони, як і весь радянський народ, прагнутимуть відзначити «червону суботу» вагомими трудовими здобутками, працюватимуть високопродуктивно і якісно.

Планується випустити товарів народного споживання на 11 тисяч карбованців, частину її буде виготовлено із заощаджених матеріалів, сировини та електроенергії.

У фонд дванадцятій п'ятирічці намічено перерахувати понад 2300 карбованців.

О. МИКОЛАЙЧУК, інженер-економіст Бродівського УВП.

Львівська область.

ТЕХНІЧНОМУ ПРОГРЕСУ — ПРИСКОРЕННЯ

НІ, НЕ ВСІ ПИТАННЯ РОЗВ'ЯЗАНІ

Торік, у порівнянні з 1984 р., економічний ефект від впровадження раціоналізаторських пропозицій у виробництво на Конотопському УВП знизився на три тисячі карбованців.

У чому причина такого різкого спаду технічної творчості?

Коли запитав про це у голови первинної організації Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів підприємства Б. Є. Ляміна, в інженерів-технологів, то вони мало не в один голос заявили: все, що необхідно було, давно розв'язали. А тепер... Швейну голку не модернізуєш...

Невже й справді тут лікували всі, так звані, вузькі виробничі місця? Вирішив поговорити з директором УВП М. Ф. Кривуньом, як він оцінює роботу раціоналізаторів за 1985 рік? Адже підприємство не виконало доведених мінімальних контрольних завдань по впровадженню раціоналізацій і одержанню від них економічного ефекту. Без стурбованості, навіть задоволено розповідав Михайло Федорович про здобутки раціоналізаторів:

— На дільниці пошиття брезентових костюмів вони встановили прес для пакування виробів. У розкрий-

стому цеху модернізували стіл для настилання підповерхів і смужки «в книжку»...

І мені, відверто кажучи, стало неприємно перед собою за те, що так погано подумав про діяльність інженерної служби та раціоналізаторів. Все-таки на підприємстві чимало зроблено для полегшення умов праці та підвищення її продуктивності, зниження трудомісткості виробничого процесу.

Згодом вирішив подивитися, як же працюють виготовлені умільцями механізми. На дільниці пошиття брезентових костюмів, куди ми завітали з інженером Г. Д. Конопленко, яка відповідає за раціоналізацію на підприємстві, робітниця пакувала брезентові вироби вручну.

— А де ж прес?

— Поломався і його кудись винесли, — неохоче, пояснила пакувальниця.

У розкрийному цеху модернізований стіл теж виявився поламаним і винесеним. Куди? В оті двері, показала бригадир. На моє прохання зняли висячий замок, відкрили, але там нічого не було. І знову Г. Д. Конопленко почала допитуватися і шукати, куди ж міг підітися стіл? Нарешті одна з робітниць привела нас у куток і показала — біля

стіни справді стояла верхня дошка стола, але чи то була розшукувана нами модернізація, встановити не вдалося.

Щодо швейної машини 22-го класу, якою після внесення певних змін передбачалося вирізувати лекала, то, як сказав Б. Є. Лямін, цей задум не вдалося довести до кінця.

Так, навіть при побіжному знайомстві з підприємством виявилось, що далеко не всі технічні проблеми виробництва вирішено. Діапазон творчих пошуків для раціоналізаторів залишається ще досить широким. Потрібно лише націлити умільців, а цій ділянці роботи на підприємстві не приділяють належної уваги. Тут навіть не виконали те, що намічали.

У минулому році з Центрального правління УТОГ на підприємство надійшов лист, в якому повідомлялося про те, що в республіці проводиться огляд використання в народному господарстві високопродуктивних пропозицій. Цим листом Центральне правління зобов'язувало адміністрацію УВП довести до відома свого колективу умови огляду, його мету і провести широку роз'яснювальну роботу серед робітників і слюсарів.

Як же зробили це на УВП? Вивісили коротеньке оголошення, зміст якого наводимо повністю: «Товариші! З 15 липня 1985 року до 1 лютого 1986 р. проводиться республіканський огляд використання раціоналізацій. Огляд оголошено з метою розвитку творчої ініціативи трудящих. Беріть активну участь у механізації виробництва, підвищенні технічного прогресу».

Такий загальний заклик, як і слід було чекати, не викликав творчої активності. На стенді «На допомогу раціоналізаторів», де вміщено це оголошення, яких тільки папірців немає. На початку березня цього року там ще висів план впровадження раціоналізацій на 1984 рік, а третину його площі — займали карикатури з гумористичного журналу. Не було лише головною — переліку тем, в напрямі яких раціоналізаторам підприємства слід вести технічні пошуки механізації виробничих процесів, підвищення продуктивності праці, ощадливого витрачання сировини та енергії тощо.

У прискорення технічного прогресу певний внесок покликани зробити і раціоналізатори підприємства. На Конотопському УВП, як бачимо, про цей фактор забули. А шкода!

П. БУКОВИНСЬКИЙ, спец. кор. «Нашого життя».

Сумська область.

РІШЕННЯ ХХVII З'ЇЗДУ КПРС — В ЖИТТЯ АТЕСТАТ ЗРІЛОСТІ

Про умови переведення на повний госпрозрахунок

На ХХVII з'їзді КПРС дано розгорнуту картину вдосконалення системи управління і методів господарювання. У програмних документах КПРС, зокрема, підкреслюється, що необхідно далі розвивати і підвищувати дієвість господарського розрахунку, послідовно переводити підприємства та об'єднання на пов-

ний госпрозрахунок при посиленні економічних підойм і скороченні встановлюваних вищестоящими організаціями кількості показників.

Певний господарський розрахунок соціалістичного підприємства визначається необхідністю задовольняти потреби суспільства в якійсь продукції, вироблюваній у заданих обсягах і в уста-

новлені строки при повній самоокупності як поточних, так і капітальних затрат. Одночасно мають бути створені економічні умови для задоволення зростаючих матеріальних та соціальних потреб трудових колективів і кожного працівника. Тим самим соціалістичний господарський розрахунок — дієвий інструмент реалізації принципу соціальної спра-

ведливості, тобто розподілу матеріальних благ за кількістю і якістю праці. Тому перехід підприємств на повний госпрозрахунок слід вважати ознакою зрілих економічних відносин на даному етапі розвитку соціалізму, а для кожного трудового колективу — це свого роду атестат його зрілості.

Як же зробити, щоб ця могутня підойма сприяла прискоренню, до того ж значному, науково-технічному прогресу, технологічному переозброєнню народного господарства?

Перевести на повний гос-

прозрахунок відразу всі підприємства — це явно піти на значне погіршення збалансованості народного господарства. Але й переведення лише окремих підприємств і поступове нагромадження досвіду — не кращий варіант. Надто багато часу буде потрібно. Тому оптимальним є шлях уже випробуваний, а саме, переведення на повний госпрозрахунок не всіх відразу і не окремих підприємств, а груп галузей. Такий підхід виправдав себе в економічному експерименті, та й організаторський досвід нагромаджено.

Ось уже більше чотирьох років львівське відділення Інституту економіки АН УРСР співробітничав з виробничим об'єднанням «Конвейер» (м. Львів). Розв'язується проблема швидкого і значного зростання техніко-економічних показників, поліпшення якості продукції на основі програмно-цільового планування і економічного регулювання розвитку підприємства. З початку 1984 року «Конвейер» як базове підприємство Мінважмашу СРСР працює в нових умовах господарювання.

(Закінчення на 2 стор.)

АКТИВІЗУВАТИ РОБОТУ КЛУБУ

Однією з найважливіших ділянок роботи міжрайвідділу, як йшлося на звітній конференції Ялтинської міжрайонної організації Товариства, нині є посилення пропагандистської, виховної і організаційної роботи з членами УТОГ. Особливо значну роль покликаний відігравати в цьому напрямку клуб міжрайвідділу — він повинен стати центром, що спрямовує всю ідеологічну роботу на підвищення результатів праці.

Про це говорилося у доповіді голови Ялтинського міжрайвідділу М. П. Майко, у виступах делегатів Л. Горпинченко, В. Сіренко, К. Алексеєва, В. Артемеєва, М. Потапова та інших.

На їх думку слід активізувати роз'яснювальну роботу серед нечуючих у пропаганді рішень XXVII з'їзду КПРС. Для цього необхідно організувати виступи лекторів товариства

«Знання», вивчення матеріалів з'їзду, основ соціально-економічної політики партії на нинішньому етапі комуністичного будівництва.

У первинних організаціях УТОГ, що входять до міжрайвідділу, така робота вже проводиться. У колективі філіалу фабрики «Гаврія» міста Алушты регулярно організують політінформації, урочисті вечори вшанування передовиків соціалістичного змагання, своєчасно виходить стінгазета. Ця робота справляє чималий вплив на виховання нечуючих, що в кінцевому підсумку дало можливість досягти успіхів у праці, домогтися відмінної дисципліни.

За звітний період збільшилась кількість нечуючих-ударників комуністичної праці. Нині їх у міжрайвідділі 46 чоловік. Серед кращих Г. Анчиполєвська, К. Виставкіна, Ф. Лещенко та ін.

Делегати конференції критикували клуб в організації дозвілля. Приміщення культзакладу не відповідає вимогам сьогодення. Тут важко проводити всі заходи. А хотілося б і в шахи, і шашки пограти, в настільний теніс або більярд.

Як відомо, у клубі понеділок — вихідний день. А як бути, коли виконком приймає тільки у цей день, а перекладає вихідний?

Ці питання потребують вирішення. А допомогти тут, ясно, повинен облвідділ. Тому новому складу правління міжрайвідділу цю справу потрібно тримати у полі зору і довести до кінця.

У роботі конференції міжрайвідділу взяла участь інструктор облвідділу І. Л. Ключенко.

Члени УТОГ вирішили зустріти XII з'їзд УТОГ новими трудовими здобутками.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.
м. Ялта.

Тетяна Віталіївна Неруш трудиться кранівницею у цеху кольорового литва Київського заводу «Продмаш».

Ударницю комуністичної праці, передовика виробництва обрано членом комісії профкому заводу по роботі серед нечуючих. Вона — активний розповсюд ж у в а ч преси серед робітників цеху.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ ЗАВ'ЯТТЯ

Дванадцять п'ятирічків для Юрія Пищенка є першою трудовою п'ятирічкою. І розпочав він її по-ударному.

Після закінчення Київської спецшколи-інтернату для слабочуючих дітей юнак повернувся на рідну Олександрійщину. Найбільше приваблювала хлопця техніка, — тож вирішив піти працювати на завод. Після шестимісячного навчання в інструментальному цеху Олександрійського заводу підійомно-транспортного устаткування здібний і стараний учень оволодів спеціальністю слюсаря-інструментальника.

З початку 1986 року він, як спеціаліст 2-го розряду, працює самостійно. Доручену роботу завжди виконує грамотно і швидко. Дисциплінований і трудолюбивий робітник, ввічливий і товариський, він завоював повагу серед колег по роботі. Комсомолец бере активну участь в громадському житті цеху.

Хлопець прагне всього навчитися, щоб усе знати й уміти. Ще до вступу на завод поставив собі за мету стати майстром з ремонту радіо-телеапаратури. Наполегливе навчання дало хороші результати: Юрію присвоєно третій розряд. Працює на заводі Юрій поєднує з навчанням на курсах автомотороботелів, щоб одержати права на водіння мотоцикла.

Життєрадісний і активний, він користується повагою членів УТОГ міста. Його — делегата XVIII Олександрійської міжрайонної конференції — обрано до складу правління міжрайвідділу УТОГ.

За яку б роботу не брався Юрій — скрізь працює з комсомольським запалом. Адже прагне бути корисним суспільству.

О. МАРКОВА.
Кіровоградська область.

УВАГУ МОЛОДІЙ ЗМІНИ

Як йшлося на звітній конференції первинної організації УТОГ Львівського швейного підприємства «Силует» колектив зустрів XXVII з'їзд партії гідними трудовими дарунками. Так, план одинадцяти п'ятирічків на всі показники виконано 24 вересня минулого року. Реалізовано продукції понад завдання на 2 мільйона 278 тисяч карбованців.

У соціалістичному змаганні особливо відзначилися наші передовики, що нагороджені знаком «Ударник одинадцяти п'ятирічків». Серед них швачки З. Бабійчук, І. Жабич, Н. Пасько, В. Пристуга, Т. Кушнірчук, І. Козак. Успішно також працює різальник тканини Ю. Ришко, котрий став переможцем у змаганні на честь 50-річчя стахановського руху. Добра слава на підприємстві йде про швачку О. Гулевську, портрет якої занесено на Дошку Пошани ЦП УТОГ. Її нагороджено Почесною грамотою Укрпрофради.

За звітний період первинною організацією Товариства під керівництвом партійної організації, профкому і комсомольського активу проведено значну політико-виховну та культурно-масову роботу, яка здійснювалась у тісному зв'язку з Будинком культури.

Виконуючи заходи по подоланню пияцтва та алкоголізму, на підприємстві і в гуртожитку проведено бесіди: «Норма життя — тверезість», «Алкоголь — ворог народу», «Робочий час — робота» та інші. Показано фільми з антиалкогольної тематики. Організовано добровільне товариство боротьби за тверезість, яке очолює голова профкому О. С. Владичко.

Значну роль у вихованні людей відіграють стіннівки «За комуністичну працю», «Швейник», «Галантереїшник». Із року в рік зростає кількість передплатників на газети та журнали.

Первинна організація УТОГ приділяє увагу справі підвищення загальноосвітнього й технічного рівня трудящих. Школу робітничої молоді відвідує 41 трудівник «Силуета», а на виробництві діє школа комуністичної праці.

На підприємстві добре налагоджено фізкультурно-масову роботу, заняття у різних гуртках. За звітний період проведено VIII і IX спартакіади «Бадьорість та здоров'я», змагання зимового багатоборства ГПО, з волейболу. У спортивних секціях займаються 189 чоловік, підготовлено 104 значкести ГПО. На підприємстві впроваджено вироб-

ничу гімнастику. Наші збірні команди беруть участь у всіх змаганнях, що проводяться облвідділом УТОГ.

Члени бюро первинної організації УТОГ «Силуета» сумлінно ставилися до своїх промадських доручень. Це дало позитивні результати.

Але, разом з тим, у нас є і недоліки. Мало проводиться індивідуальних бесід з порушниками трудової дисципліни, з молоддю, не організовано обмін досвідом із спорідненими підприємствами.

В обговоренні доповіді на конференції виступили інструктор виробничого навчання М. Романів, інженер з реабілітації В. Болдига, швачка О. Карпів, майстер виробничого потоку Ф. Антонова та інші.

Голова облвідділу І. Динкевич та інструктор М. Матуська відзначили, що первинна організація за підсумками роботи заслуговує добрих слів, але повинна посилити роботу серед молоді, приділити увагу естетичному вихованню, особливо в гуртожитку, підвищеного рівня знань.

Новому складові бюро запропоновано взяти до уваги критичні зауваження та пропозиції делегатів, зосередити зусилля первинної організації швейного підприємства «Силует» на поліпшенні якості всієї роботи.

Л. АЛФІМОВА.
м. Львів.

Замовники задоволені

Ательє № 1 «Мрія», яке очолює Тамара Георгіївна Кравченко, серед кращих на Кременчуцькій фабриці індивідуального пошиття і ремонту одягу. Працюючи в умовах економічного експерименту, колектив ательє

добився значних успіхів. Замовники завжди задоволені роботою колективу, про що свідчать численні позитивні відгуки клієнтів. Одяг шиться в точно призначений

строк при високій якості виробів. Колектив добивається високої продуктивності праці завдяки впровадженню нових технологічних процесів, раціональному вико-

—100 процентів), понад 60 процентів продукції випускається з державним Знаком якості, зростає випуск товарів народного споживання. При цьому зростання продуктивності праці приблизно вдвічі випереджає зростання рівня середньої зарплати, приривка якої теж істотна.

Здавалося б, картина благополучна. Але є й тривожні симптоми. Ось вони. Практично немає зростання фондів віддачі. Тільки в

останній рік намітилося незначне зрушення. Одна з головних причин — повільне оновлення основних фондів. Розуміючи, що це міна слов'янової дії, колектив розраховував розв'язати це завдання в нових умовах господарювання. І кошти у фондів розвитку мали з'явитися — одержаний плановий і надплановий прибуток дозволяв. Однак вони не з'явилися: міністерство, м'яко кажучи, їх забрало. Ось

ристанню матеріалів і електроенергії.

Значний внесок у здобутку передового колективу роблять члени УТОГ В. О. Бекас, В. О. Бородавко, В. Г. Грінченко та Н. Ф. Остапчук.

О. ЧОРНОБАЙ.
Полтавська область.

АТЕСТАТ ЗРІЛОСТІ

(Закінчення. Початок див. на 1 стор.)

Поєднання комплексу науково-технічних та організаційно-господарських програм з новими умовами господарювання дало змогу поліпшити основні показники роботи і стабілізувати економічний стан підприємства. Так, збільшилися темпи зростання обсягів виробництва за рахунок зростання продуктивності праці, стало стабільним виконання плану поставок (третьої рік

де й позначилась відсутність права на самокупність, породжена тим, що не всі галузі працюють однаково. «Виручаючи» відстаючи за рахунок передових, вищестоящі органи гальмують розвиток повного господарювання, підтримують принцип розподілу матеріальних благ за працю.

У зв'язку з цим виникає питання: чи всім підприємствам давати однаково широкі права, переводити на повний госпрозрахунок? Досвід підказує, що коли успішно працюючим, передо-

ЗЛІТ ПРАВОФЛАНГОВИХ

Нещодавно в м. Чернігові відбувся обласний зліт нечуючих передовиків промисловості та сільського господарства, на який прибули кращі з кращих представників від первинних організацій УТОГ.

З доповіддю про підсумки розвитку сільського господарства Чернігівської області за 1985 рік і в цілому за одинадцять п'ятирічку, завдання агропромислового комплексу на 1986 рік і на дванадцять п'ятирічку виступив відповідальний працівник обласного агропромислового комплексу М. І. Сидоренко. Лекцію «Про перспективи розвитку сільського господарства і промисловості на Чернігівщині» прочитав член товариства «Знання» А. А. Карнабід.

Особливу увагу виступаючі звернули на завдання трудящих області, які випливають з Основних напрямків економічного і соціального розвитку СРСР на 1986-1990 роки і на період до 2000 року.

На зльоті виступили нечуючі трудівники різних професій. Правофлангові розповіли про свої виробничі досягнення та плани на майбутнє. Трактористи з Козелецького району Г. П. Огрошко та І. К. Коваль поділились досвідом роботи з різним причіпним інвентарем та сільгоспмеханізмами, про те, як вони підготували своїх сталевих коней до весняної сівби. Майстри по догляду за маточним поголів'ям свиней Н. А. Рогова та В. Т. Лоза розповіли про свою повсякденну копійку роботу, пов'язану з відгодівлею тварин. Слюсар інструментального цеху Бахма-

цького заводу «Хіммаш» О. Ф. Шиш та слюсар одного з підприємств м. Ніжина, член КПРС П. В. Гуськов розповіли про проблеми механізації ручної праці на виробництві. Швачки райпобуткомбінатів Л. Д. Мар'яненко та М. А. Красковська поділились думками щодо розширення видів послуг та поліпшення культури обслуговування населення.

Виступаючі говорили не тільки про позитивне в роботі, а й про те, що завважає у підвищенні продуктивності праці, якості продукції, про участь нечуючих у виконанні Продовольчої програми. Підкреслювалось, що глухі сприйняли висновки і положення XXVII з'їзду КПРС як конкретну програму дій. У виступах наголошувалось на необхідності підвищення трудової дисципліни, наведення порядку в усіх ланках господарської діяльності.

На зльоті виступив заступник голови комісії облпрофради по роботі серед глухих Е. Ю. Тищенко. Він сказав, що для успішного виконання величезних накреслень XXVII з'їзду КПРС потрібна негайна і активна робота в усіх галузях нашої діяльності. Він висловив впевненість, що члени Товариства глухих, як і всі трудящі Країни Рад, докладуть максимум зусиль, щоб накреслення партійного з'їзду успішно виконувались. Представник облпрофради широко подякував правофлангових за їх добросовісну працю, вручив групі трудівників почесні грамоти.

О. КЛИМОК.
м. Чернігів.

Значить, необхідно їх укрупнювати, продовжуючи відпрацювання нових методів планування й управління, і поступово озброїти ними всі трудові колективи тієї чи іншої галузі. Коротше кажучи, попереду — наполеглива робота по впровадженню і поглибленню господарського розрахунку, переведенню підприємств та об'єднань на самофінансування і самокупність.

Та не всім, особливо дрібним, технічно відсталим підприємствам, таке під силу.

П. БЕЛЕНЬКИЙ,
доктор економічних наук, професор.

ПАМ'ЯТАЮ, ще в першому класі сільської школи мене вразила книга. Не буквар, ні, буквар, старий, пошарпаний, що дістався мені від старшого брата, він був обов'язковим, — а книга «Мауглі» Річарда Кіплінга, яку взяв у шкільній бібліотеці. Я прочитав її і слідом за нею багато-багато інших книг, з яких найбільше запам'яталась мені поема про В. І. Чапаєва. Я знав її напам'ять, читав на прохання батьків вголос, коли в нашій хаті за склянкою чаю збирався гості. Ні, в книжці не було нічого розважального, в ній просто розповідалося про Чапаєва і чапаєвців.

По Уралу свинцовые
хлещут дожди,
Закипає отчаянный бой
И дерется Чапай,
партизанский наездник,
За свободный народ
трудолюбивый...

Коли я читав, згадує, світлішали і молоділі обличчя чоловіків, які слухали мене, випрямлялись їх плечі — вони теж билися на фронтах громадянської війни, боролися за Радянську владу... У фіналі поеми поранений Чапаєв гине серед хвилі ріки — і жінки витирали кінчиками хусток очі, і мати моя, тяжко зіхтнувши, йшла на кухню — ніби за новою заваркою чаю, але їй треба було піти, щоб ніхто не побачив її сліз — плакати на людях мати не любила.

Такою була сила книги. Ще більше дізнався я про її велику і добру силу через рік, коли захворів і втратив слух, коли вже не зміг спілкуватися з людьми. Один з стільців у нашій хаті став мені бібліотекою, на ньому біля мого ліжка стоючі лежали книги. І ті, що були у нас раніше, і ті, що принесла мені з міської бібліотеки сестра. Там були і «Евгеній Онегін», «Розгром» і «Останній з удеге», «Як гартувалася сталь», «Давид Сасунський», «Мати»...

Напевне, для дев'ятирічного хлопчика це було не те, що треба, але це стало для мене щастям і життям. Книжки не тільки захоплюва-

ли мене, вони вчили мови, спілкуванню, життю. Книга зберегла для мене світ у всіх його фарбах, стала моєю долею!

Навіщо я про це пишу? Двадцять років минуло, відколи я працюю у Товаристві глухих і до цього часу вражає мене байдужість нечуючих, не всіх, звичайно, але переважної більшості до книги, до художнього слова. І не тільки нечуючих, але й тих, хто чує, хто працює в наших школах, будинках культури, клубів. Адаже саме життя, доля да-

ки 8—12-х класів спецшкіл-інтернатів для слабчочуючих і глухих дітей не вміють читати літературу, не люблять книгу і не прагнуть до самовдосконалення, до розвитку словникового запасу, до розширення світогляду з допомогою читання. Звичайно, наш час має свої особливості, у нас є телебачення, яке за своїми властивостями випереджає і періодичку, і літературу за швидкістю передачі інформації, але це не виправдання. Людям, які прагнуть пізнання, а особливо позбавленим

маються цим, — з шкіл виходять грамотні, ерудовані люди, які люблять книгу.

Роботи, живої, вдячної роботи тут не початий край, і думається, що оскільки нині рідкісні випадки, коли глухі діти виховуються вдома, здебільшого вони з трьох років ростуть у спецшколах-інтернатах, розпочинати цю роботу слід з цих шкіл, особливо виділивши в них групи слабчочуючих і тих дітей, які пізно втратили слух. У них уже є початковий запас слів і їм книжка, регулярне читання безумовно до-

школах не лише просто педагогів, а й педагогів з читання, педагогів-бібліотекарів, які люблять і знають книгу та слово, можуть прищепити любов до книги, вміють терпеливо і дохідливо пояснити смисл — не науки, а всього лише одного слова, щоб знання потягнуло за собою друге слово і друге знання.

І обов'язкова наступність, щоб випускники школи-інтернату, прийшовши до вечірньої школи робітничої молоді, до будинку культури, зустрічали там людей, які чекають їх і йдуть їм назустріч, бібліотекарів-вихователів і вчителів слова, а не людей, що завідують, реєструють і зберігають книги.

Я не хочу образити розумних і чесних працівників, які по своєму, може, добре працюють, але в нас ще часто посади бібліотекарів займають абсолютно випадкові люди, які можуть красиво оформити стенд з новими книгами, вітрину, але не знають і не хочуть знати слова і того, як навчити людей розуміти його. У школах працюючої молоді бібліотекар — найчастіше хтось з учителів, що по сумісництву відчиняє і закриває двері бібліотеки, або дівчина «на півставки», спеціально прийшла сюди пересидіти час в чеканні «більш партійної роботи» або поліпшення сімейних обставин. Ці люди навряд чи стануть вчителями слова, пропагандистами і наставниками нечуючих у справі прилучення їх до слова.

Не знаю, як сприймуть мої роздуми викладачі шкіл, керівники культзакладів, бібліотекари — погано, якщо з образою, добре — якщо з розумінням, надією і бажанням працювати, вірити в успіх справи.

Ніхто не може заперечити, що для нечуючих книга, читання — особливо важливий, особливо цінний засіб реабілітації втрати слуху, стежка до перемоги, важка на початку шляху, але якщо знайдено ключ до перших успіхів — ця стежка стане стовбовою дорогою.

Микола НИРОВ.

Книга — доля моя!

РОЗДУМИ ПУБЛІЦИСТА

ють в руки одним могутній засіб своєї реабілітації, диво, з допомогою якого стає близьким і зрозумілим, і нічого не потрібно для оплати цього дива — бери і володій, книг у наших бібліотеках багато. І той же засіб дається іншим — лише поясни, допоможи нечуючому товаришу, і повнокровнішим стане життя у палацах культури, легкою і благороднішою робота в них...

А на практиці — лише одиниці з середовища нечуючих беруть книги в бібліотеці, не купують їх зовсім, пусті і безликі стінгазети типу «Голос читача», на низькому і нудному рівні проходять літературні вечори, читальні конференції, що їх проводимо в клубах. Проведена в одному будинку культури літературна вікторина виявила найповнішу безпомічність її учасників — рідко хто зміг назвати якусь книгу, прізвище письменника, поета, і ніхто не зміг відповісти на питання про зміст, тему книги. А у вікторині ж брали участь люди, які мають атестати про середню освіту. В школі вони вивчили належний курс літератури, в якому ціла плеяда письменників — сучасних і минулого століття...

Вражає те, що випускни-

будь-якого органу світосприймання, в даному разі слуху, книга гостро необхідна і те, що вони не читають — протиприродно!

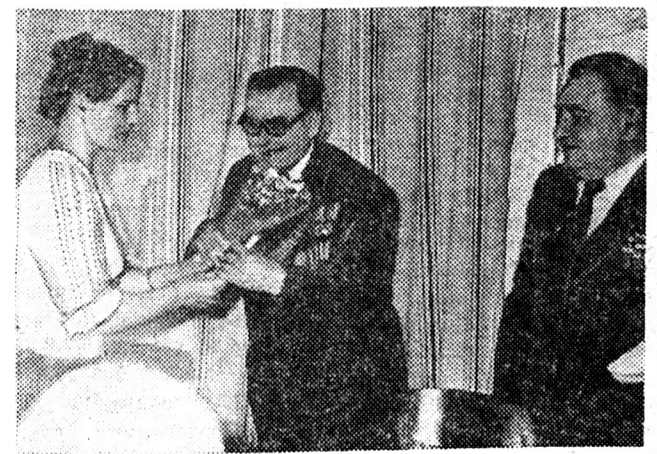
Але факт залишається фактом — не читають. Якщо навіть не відкидати геть приписувані бібліотекарям в читальні картки примірники книг, за які читачі розписуються, але не беруть їх, якщо взяти до уваги, що й з такою хитрістю припадає на читача за рік 6—7 книг, то можна сміливо зробити висновок: бібліотеки наших культзакладів, їх фонди, які Товариство постійно поповнює, — працюють приблизно на позначці 30—40 процентів свого коефіцієнта корисної дії.

Чому ж так виходить, чому книга не стала добрим, справжнім супутником нечуючих у житті, їх помічником у пізнанні світу, в становленні душі? Не читають тому, що не розуміють смислу прочитаного — така відповідь. Питання — а що ж робиться для того, щоб розуміти? Здається, що багато — школи працюють, бібліотеки працюють скрізь, ну, а на ділі питанням прилучення нечуючих до читання, саме до читання, а не до бездумного заучування текстів, ніхто серйозно не займається. А там, де зай-

поможуть розвинути і збагатити цей запас, а далі спрацює закономірна інерція, потяг до пізнання.

Згадуючи своє дитинство, дитинство товаришів, які любили книгу, я знаходжу характерну особливість: спочатку запас слів у всіх був невеликим, та й звідки йому було взятися у дитини, якій навколишній світ слів не дав. І все ж ми, зустрічаючи нові слова в книгах, доходили до їх суті з допомогою тих, які вже знали. І чим далі, тим легше ставало розуміти. Група вже відомих слів завжди може пояснити одне невідоме. Значить, справа в упертій наполегливій роботі над збагаченням словникового запасу, розвитком цього напрямку з допомогою читання — живого, осмисленого, а не механічного заучування текстів, що, на жаль, практикується іноді в наших школах. Яка користь від того, коли учень запам'ятає, забув про якийсь текст, якщо до нього не дійде його суть, не дасть сходу думці. Відомо, що поняття — запам'ятовується назавжди, і, як сніжна грудка у русі, накручує на себе нові шари знань. Не зрозуміле — не доходить до свідомості, не розвиває мислення.

Може варто мати в спец-

Бажаними гостями у Стрийському, що на Львівщині, Будинку культури УТОГ є ветерани Великої Вітчизняної війни В. М. Доброхотов, О. І. Миколаєнко, А. П. Гончарова, К. В. Вень, В. Д. Гладилін, А. М. Тищенко та інші.

На знімку: директор Стрийського будинку культури Валентина Володимирівна Романчук вручає квіти Опанасу Івановичу Миколаєнку і Валентину Михайловичу Доброхотову, Фото Р. ЗБОРІВСЬКОГО.

ЛИСТ У ГАЗЕТУ

ДОЧКА ПРОМЕТЕЯ

Під такою назвою був підготовлений і проведений бібліотекою Чернігівського обласного будинку культури літературний вечір, присвячений Лесі Українці.

Про життя і літературну діяльність поетеси розповіла вчителька вечірньої школи робітничої молоді для глухих Н. І. Гончарова. Свій виступ вона побудувала так, що кожний етап творчості Лесі Українки супроводжувався читанням її творів.

Активну участь у проведенні вечора взяла швачка-мотористка Чернігівського УВП Тетяна Капаниця, швачка фабрики індпошиву і ремонту одягу Ганна Єременко, ткаля камвольно-суконного комбінату Наталя Дорошенко. Було виконано невелику інсценівку за мотивами поеми «Лісова пісня», в якій роль Мавки добре зіграла Ірина Чепчина, а роль Лукаша — Микола Портянок.

О. ЛЕМІШКО,

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА ЙОМУ КАЖУТЬ: СПАСИБІ

Відомо, що існує тісний зв'язок між діяльністю сфери обслуговування і настроєм людини, продуктивністю її праці. Чіткість роботи служби побуту, її вміння піти назустріч замовникові, обслужити в зручний для нього час, і, головне, з високою якістю — все це в кінцевому підсумку і є показником високої дисципліни праці кожного з працівників сфери послуг. Недарма кажуть: той, хто не вміє берегти свій час, тим більше нездатний берегти час іншої людини.

А чи вміють берегти свій час і час своїх товаришів, земляків глухі трудівники Прикарпаття, що працюють у сфері побутових послуг? І чи багато їх? Чимало. Працюють вони в побутокмбінатах, як обласного, так і районного масштабу. Працюють досить великими колективами, як, наприклад, на Івано-Франківській фабриці індпошиву та ремонту одягу, або на взуттєвій фабриці, або в районних побутокмбінатах. Є й побутовіки-одинаки.

Про одного з них я й хочу розповісти. Це — Янишівський Володимир Миколайович, працівник Долинського райпобутокмбінату. Спеціальність — швець. Працює в селі Витвиця, де й

живе. Чи є тут майстерня, колектив з декількох працівників? Ні, він працює один. Звичайно, є у нього встановлений графік роботи, вихідні дні та обідні години. Але, кого не спитай з мешканців Витвиці, відповідь буде одна: «Володя ніколи не відмовить. Завжди піде назустріч людині у будь-який час».

Розпитую Володимира Миколайовича, як йому працюється, чи багато замовлень, чи справляється сам один?

— Замовлення як в кожному селі, — говорить В. М. Янишівський. — До райцентру недалеко, та й з райпобутокмбінату прийжджають за складними замовленнями. А що можу, я роблю на місці. Наша служба — почесна. Стрижнем її є турбота про людину-трудівника. І я, як і всі мої колеги, буду робити все, щоб піднести побутове обслуговування на більш високий рівень.

Цікавлюся, чи задоволені роботою члена УТОГ односельці. І чую:

— Вдячний, що вчасно і якісно виконано моє замовлення.

— Володимир завжди говорить, коли буде виконано замовлення і ще не було жодного випадку, щоб в за-

значений день і годину я не одержала взуття, зданого в ремонт. Володя — людина слова.

А передова доярка М. І. Калин говорить:

— Турботи після роботи... Скільки їх у нас! Треба й господарству дати лад, доглянути дітей, а тут і чоботи просять ремонту, дитячі черевички «відкривають рота за кашею», або в дочці підбори стоптані. Тільки встигай повертатися! Чи скрізь ми відчуваємо до себе увагу? Чи не марнуємо дорогі час у довгих чергах у майстернях райпобутокмбінату? Буває, що й так, але не в нашій взуттєвій майстерні.

Що можна додати до слів односельців Володимира Миколайовича. Янишівського? Виконує він не складні замовлення, але без чобіт не може вийти в поле сіяч, нелегко буде й доярці та ще багатьом і багатьом сільським трудівникам. І тут на допомогу їм приходять швець. І недаремно, одержуючи з ремонту своє взуття, односельці говорять йому «спасибі» і називають його творцем доброго настрою.

Н. КОНВАЛЮК.

Івано-Франківська область.

Як умілого наставника молоді знають на Полтавському УВП-2 монтажною Світлану Сергіївну Олешко. На 120—130 процентів виконуючи змінні завдання при відмінній якості виробів, трудівниця подає приклад у праці молодим. Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Вісті з одного міграйвідділу

ЗУСТРІЧ З ДЕЛЕГАТОМ

У Долинському клубі УТОГ відбулась зустріч з делегатом XXVII з'їзду Компартії України, бригадиром садівничої бригади радгоспу «Долинський» В. І. Кондратенко.

Багато цікавого дізнались присутні на вечорі з розповіді Валентини Іванівни про роботу партійного форуму республіки, ще раз обговорили завдання, які висуває партія перед трудівниками сільського господарства.

Потім В. І. Кондратенко відповіла на численні запитання членів УТОГ, розповіла про свій трудовий шлях.

На закінчення теплої зустрічі піонери виступили з літературним монтажем «Партія — наш кермовий».

Л. БОНДАРЕНКО,
перекладач Долинського МРВ УТОГ.

ДОНЕСТИ ДО СЕРЦЯ КОЖНОГО

Усно-мімічний журнал «Від з'їзду — до з'їзду», який підготували активісти Долинського клубу УТОГ, викликав жвавий інтерес у членів нашого Товариства і сприяв кращому розумінню ними висновків і положень партійного форуму.

Першу сторінку журналу «Партія веде» висвітлює Федосія Павлівна Чумак. Вона зупинилася на тій частині Політичної доповіді, в якій йдеться про завдання, що стоять перед трудівниками сільського господарства.

«XXVII з'їзду КПРС — наша ударна праця» — так називалася друга сторінка, яку відкрила голова Долинського міграйвідділу УТОГ, Любов Григорівна Бондаренко. Вона розповіла про трудові здобутки нечуючих району на честь форуму комуністів нашої країни.

Голова виконкому міської Ради народних депутатів О. О. Ляшко охарактеризував перспективи розвитку міста у дванадцятій п'ятирічці. Це була третя заключна сторінка журналу, з якої нечуючі відвідувачі культзакладу дізнались багато цікавого про соціальні і культурно-побутові перетворення м. Долинської у дванадцятій п'ятирічці.

Л. СУПЕРЕНКО,
Кіровоградська область.

ШАХИ, ШАШКИ

В Одесі стартувала шахово-шашкова спартакіада обласного відділу УТОГ. У цих змаганнях взяли участь команди виробничого об'єднання «Електрик», компактних груп держпромисловості, спецшкіл-інтернатів.

Усі колективи були розподілені на дві підгрупи. У фіналі шахового турніру перемогла команда міськвід-

ділу УТОГ. А в змаганнях шанувальників шашок, які проходили за круговою системою, найсильнішими визначено спортсменів виробничого об'єднання «Електрик».

Кращих результатів на спартакіаді домоглися М. Хохулін, В. Стригін, К. Лавецький, Ю. Самошенко.

Ю. ГЕР.

У першості Полтавської облспортфедерації глухих з шахів і шашок взяло участь по 20 спортсменів з обох видів спорту.

Шаховий турнір серед чоловіків був вельми представницьким, в якому, до речі, змагалась і представниця прекрасної статі, кандидат у майстри спорту Наталія Одарченко. Сенсацією можна назвати її перемогу в змаганнях з відмінним ре-

зультатом — 5 перемог і 2 нічиї. На друге місце вийшов Ю. Рудяга, на третє — М. Церковний.

Цікаво проходили і шахові змагання. Тут серед чоловіків місця розподілилися так: Н. Дигал, А. Тобольченко, В. Воробійов. Серед жінок найсильнішою виявилася Л. Дручевська.

Ю. ВЕРЕЩАК,
головний суддя

У Львові днями відбулися командні змагання з шашок, організовані обкомом профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

У турнірі взяло участь 14 команд. У результаті ціка-

вої і напруженої боротьби колектив нечуючих спортсменів обласного будинку культури УТОГ посів друге місце. За команду вступили: О. Якимов, В. Москаленко, П. Тягун, О. Лаврик і О. Гуль.

В. МОСКАЛЕНКО.

ВОЛЕЙБОЛ

У змаганнях з волейболу на першість Кіровоградського облвідділу УТОГ взяло участь 6 команд.

У ході цікавої дводенної боротьби визначилися переможці: перше місце посіли нечуючі спортсмени Новомиргорода, друге — робітники виробничого об'єднання «Червона зірка», третє — колектив міськвідділу УТОГ.

Порядували своїми виступами вихованці Новомиргородської спецшколи-інтерна-

ту для глухих дітей, які показали вміння і технічно грамотну гру, високу фізичну підготовку. В цьому безперечно заслуга тренера юних спортсменів Олександра Васильовича Пильника, який доклав чимало зусиль для того, щоб його підопічні на рівних змагались з дорослими. Достатньо відзначити, що минулого року дівчата з Новомиргорода посіли третє місце у республіканському турнірі жіночих команд.

Ф. ФОМІН.

Після тривалої перерви у Полтаві відбулися обласні змагання з волейболу серед нечуючих спортсменів.

Після ігор у підгрупах у фіналі серед чоловіків зустрілись колективи Полтавського будинку культури УТОГ і Миргородської спецшколи-інтернату для слабозуваючих дітей. Сильнішими виявилися спортсмени обласного центру, на третє місце вийшла команда Полтавського УВП-2.

У жіночому турнірі перше місце вибороли волейболістки Полтавського УВП-2, на другому місці — вихо-

ванки Миргородської спецшколи-інтернату, третьому — дівчата з Полтавської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Варто відзначити зрослу майстерність юних волейболісток Миргородської спецшколи-інтернату. Відчувається, що в школі люблять ігрові види спорту, особливо увагу приділяючи волейболу. Слід додати, що команда Полтавського культзакладу в основному укомплектована вихованцями Миргородської школи.

Л. УСЕНКО.

ДЛЯ ВАС, САДОВОДИ І ГОРОДНИКИ

Фузаріозне в'янення рослин

В останній час у деяких районах на городах поширилась грибкова хвороба — фузаріозне в'янення.

Грибок уражає помідори, баклажани та перець в усіх фазах розвитку, але найбільше шкодить хвороба рослинам у фазі утворення плодів. Проявляється вона у пожовтінні, в'яненні і засиханні листків помідорів, баклажанів, перцю. У стеблах хворих рослин на поперечному розрізі помітне по-

темніння судинної системи. У період вегетації, у фазі утворення 6—7 справжніх листочків, проводиться прищипування верхівок рослин.

При вирощуванні цих культур слід додержуватися сівозміни.

М. ПРИХОДЬКО,
кандидат біологічних наук.

Редактор
П. БУЛАТОВ

Щоб запобігти хворобі, насіння згаданих рослин перед посівом знезаражують (протруюють) препаратом ТМТД (8 грамів на 1 кілограм насіння).

МИНУЛО 100 років від дня народження Сергія Миновича Кірова.

Нижче публікуємо спогади З. Анікеєвої про її зустріч з визначним партійним і державним діячем.

На стіні над моїм письмовим столом — портрет С. М. Кірова. З портрета він дивиться на мене добрими, ледь примруженими очима.

У далекому 1932 році у Смольному Сергій Минович поглянув мене, 9-річну глуху дівчинку, по голівці і сказав: «Ось так, Зіна, Зінаїда, ти будеш вчитися».

І вчилася я у найкращій школі Ленінграда для нечуючих і незрячих дітей, котра іменувалась тоді школа-інститут слуху і мови. Саме там мені відновили мову і повернули частково слух.

Мені було шість років, коли зимового морозного дня я простудилась і потім довго хворіла гепатитом (раніше таку хворобу називали свинкою). За цим — втрата слуху. Ми мешкали тоді у Красноярсському краї і мій батько возив мене по всіх сибірських містах з надією, що мені допоможуть. Але марно.

Одного разу (не пам'ятаю, де це було) на вокзалі я побачила акваріум з рибками. Казку про «Золоту рибку» на той час вже знала, пам'ятала добре ту частину, де золота рибка виконувала будь-яке прохання Старика. І от у моїй дитячій уяві зародилась думка попросити рибку, що в акваріумі, повернути мені слух. Батько пішов за квитками, а я підкралась до акваріума і притиснувшись щочкою до скла, мовила: «Добра золота рибко, зроби так, щоб мої вушка почали чути». Так промовлю, і зажмурю очі, чекаю, коли станеться диво. Та дива не сталося. А коли після чергового прохання відкрила очі, то побачила біля себе великий натовп. Прибіг зляканий батько. Тут він розповів людям про моє горе.

Не буду говорити про ту увагу, яку приділили мені добрі люди, зазначу лише, що одержала від них чимало подарунків. Але, найголовніше, моєму батькові порадили відвезти мене до Ленінграда, у школу для глухих дітей.

І ось наприкінці липня 1932 року старший брат повів мене у далекий Ленінград...

Це велике місто налякало мене своїми гомінкими вулицями, потоками перехожих. Брат міцно тримав мене за руку, а я йшла за ним, далеко випроставши руку, оглядалась навкруг, наптовхувалась на людей.

Школа знаходилась на набережній Кутузова над самою Невою. У дворі було безлюдно, адже час канікул. Лишивши фанерний чемо-

ви, або у Літній Сад. Було мені разом з ним добре, бо у дитбудинку почувалась самотньою. За місяць роботи вантажником він схуд, змарнів, обносив одяг. Та все це зносив стійко заради мене.

І ось настало 28 число. З тривогою і надією йшли ми до школи. Там вже було багато дітей, які якимось дивно розмахували руками.

У приймальні нам сказали, що прийняти мене не можуть — немає місць. Взяв брат мене за руку і пішли ми у Літній Сад, сіли біля пам'ятника Крилову. Пригорнувши мене, брат плакав важко, по-чоловічому, не соромлячись сліз. Пла-

КІРОВ У СЕРЦІ МОЄМУ

дан біля вахтера, ми несміло підійшли до масивних дверей директора. Постукали. Відчинила пишнокоса жінка — секретар. Дізнавшись, чого ми прийшли, вона доповіла директору. Той прийняв нас холодно, сказав, що заяв про прийом до школи надійшло дуже багато і про моє тут навчання не може бути й мови. Разом з тим він вилаяв брата за те, що не написав попередньо запит до школи, а одразу приїхав зі мною. Тут же додав, що, можливо, хтось не з'явиться до школи, то тоді можна буде говорити про моє зарахування. Порадив зайти до школи числа 28—29.

Що було робити брату? Не їхати ж у таку далечинь додому, а згодом і назад. Та й грошей бракувало. То ж і вирішив він лишитися. Йому вдалось влаштувати мене у дитбудинку для сліпих, а самому — вантажником на вокзалі. Кожного вечора приходив він до мене стомлений, але бадьорий, вселяв надію на успіх. Разом йшли на набережну Не-

кала, схлипуючи, і я. До нас почали підходити люди, запитували, що скоїлось. Дехто давав нам гроші, але брат нікому не відповідав. Він дуже любив мене, і було йому боляче повертатися додому ні з чим. Розумів, якщо я не буду навчатись у спеціальній школі, то виступу неписьменною.

До нас підійшов якийсь чоловік у пенсне і почав настійно цікавитись, що ж сталося. Він викликав до себе довір'я і брат розповів йому все. Уважно вислухавши, він написав адресу, за якою радив нам звернутись завтра, дав номер телефону.

Ночували ми на вокзалі, а вранці пішли в Смольний. Черговий зв'язався з кимось по телефону, що дав його нам незнайомий вчора, дозволив пройти. Провели нас на 2-й поверх і попросили зайти до одного з кабінетів. Тут ми і зустрілись з вчорашнім нашим знайомим. Прийняв він нас привітно, попросив зачекати. Сам же вийшов через інші двері. Невдовзі повернувся, запросив і нас з собою. Ми несміло

З успіхом на Ворошиловградщині проходять концерти учасників художньої самодіяльності обласного Будинку культури УТОГ. Аматори сцени у своєму репертуарі мають не тільки естрадні номери, але й народні, що задовольняє будь-які смаки.

Особливо подобається глядачам інсценована українська народна пісня «Несе Галя воду» у виконанні (на знімку зліва направо) Світлани Хильчук, Надії Кобзарєвої та Євгена Сердинова.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

СПРИТНІ ДІВЧАТА

У Житомирському спортзалі УТОГ відбулися цікаві і захоплюючі змагання «Нумо, дівчата», до яких входили конкурси на спритність, витривалість, влучність, швидкість, а також на краще виконання танцю і спеціальні конкурси: «Дбайлива господиня» і «Надання першої допомоги потерпілому».

Багаточисельні глядачі стали учасниками всього

свята, на якому демонструвались спортивна майстерність, винахідливість, кмітливість і почуття гумору.

За підсумками конкурсу перше місце розділили 1-а команда Житомирського УВП у складі Н. Фурман, М. Ткачук, Г. Голуб, Г. Орел, Г. Джуль і команда Житомирської спецшколи-інтернату № 29 складена з старшокласниць М. Козел, М. Меркулової, Н. По-

селюжної, Л. Соломкіної, С. Очепківської.

Обидві команди набрали однакову кількість очок, їм було вручено пам'ятні сувеніри.

На третє місце вийшла команда Житомирського міськвідділу УТОГ, до якої ввійшли робітники і службовці держпідприємств м. Житомира.

В. КРУЗЕ,
відповідальний секретар
Житомирської обл-
спортфедерації УТОГ.